

МИНИСТАРСТВО РЕПУБЛИЧКОГ ХИДРОМЕТЕОРОЛОШКОГ ЗАВОДА				
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ				
Примљено: 04 FEB 2025				
Орган	Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
	11	114-4		2025

Република Србија
 ВЛАДА
 Генерални секретаријат
 08 Број: 114-05-906/2025
 Београд
 3. фебруар 2025. године

СВИМ МИНИСТАРСТВИМА, ПОСЕБНИМ ОРГАНИЗАЦИЈАМА И СЛУЖБАМА
 ВЛАДЕ

- кабинет министра/директора –
- секретаријат министарства –

У вези са накнадом трошкова превоза запосленима који раде код послодавца на територији града Београда, а имајући у виду да је јавни градски превоз у граду Београду бесплатан, у прилогу овог обавештења доставља се мишљење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања.

Мишљење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања је да запослени има право на накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, а да се висина и начин исплате уређују општим актом или уговором о раду. Напомињемо да се предметно мишљење односи на општи режим радног односа, односно да није извршена дистинкција између државног службеника и запосленог код послодавца који није државни орган.

У односу на општи акт на права из радног односа државних службеника, осим Закона о државним службеницима и Закона о платама државних службеника и намештеника примењују се одредбе Посебног колективног уговора за државне органе (у даљем тексту: ПКУ за државне органе) ("Службени гласник РС", бр. 38/19, 55/20, 44/23) и Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника (у даљем тексту: Уредба) ("Службени гласник РС", бр. 98/07 - пречишћен текст, 84/14, 84/15, 74/21).

Тако је одредбом члана 47. ПКУ за државне органе прописано да је послодавац дужан да запосленом надокнади трошкове превоза за долазак на рад и за одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају, односно, ако не постоји саобраћај до места рада запосленог, да надокнади трошкове у висини цене месечне претплатне карте у јавном саобраћају за сличну најближу релацију на основу потврде јавног превозника, ако нема организован сопствени превоз за долазак и одлазак са рада, да запослени који је радио краће од пуног месеца има право на накнаду трошкова превоза у висини цене месечне, односно полумесечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају, која обухвата дане када је долазио на посао или право на накнаду трошкова превоза у висини цене дневних карата за дане када је долазио на посао, у зависности од тога шта је повољније за послодавца, као и да се накнада трошкова превоза исплаћује се најкасније до десетог у месецу за претходни месец.

Истим чланом предвиђено је да изузетно, ако није установљен систем месечне претплатне карте, послодавац може да надокнади трошкове превоза запосленом према цени превозне карте у случају да је организован јавни превоз до места рада, односно према сличној најближој релацији у случају да није организован јавни превоз до места рада или **на други начин у складу са одлуком послодавца**, а све у складу са средствима обезбеђеним за ове намене и водећи рачуна о принципу економичности располагања финансијским средствима.

Уредбом је на исти начин уређена обавеза послодавца да државном службенику накнади трошкове превоза за долазак на рад и за одлазак с рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

Горе наведени општи акти не оспоравају право запосленог на накнаду трошкова превоза, већ уређују висину и начин исплате накнаде, односно исту везују за висину месечне претплатне карте.

Долазак и одлазак са рада не везује се градски, приградски или међуградски саобраћај јавни превоз, тако да запослени није дужан да тај превоз користи, већ може користити сопствено моторно возило, не користити било коју врсту превоза, односно може на посао долазити и са њега одлазити на начин на који му одговара. Према томе, не постоји правни основ да се ово право запосленом укине и да му се не исплати накнада уколико користи превоз који није везан за јавни превоз или користи бесплатни јавни превоз. **Прецизније, право на накнаду превоза није ни на који начин условљено начином превоза.**

Имајући у виду да се ради о правној празнини, односно да општи акти који се примењују у државнослужбеничком систему не препознају ситуацију када је висина месечне претплатне карте у градском, приградском или међуградском превозу нула, као и да се радни однос између послодавца и запосленог регулише решењем, а не уговором о раду, **потребно је применити ситуацију да послодавац доноси одлуку о висини накнаде, а у складу са горе наведеном одредбом ПКУ за државне органе.**

У прилогу овог обавештења доставља се и **образац одлуке** коју руководилац министарства, посебна организација и служба Владе доноси, а како права и дужности послодавца у име Републике Србије врши руководилац државног органа.

Прилог:

1. Мишљење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања
2. Образац решења

ЗАМЕНИК ГЕНЕРАЛНОГ СЕКРЕТАРА

Тамара Стојчевић

Република Србија
(назив државног органа)
Број: _____/2025
2025. године
Београд

На основу чл. 3. став 2. и чл. 140. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС”, бр. 79/05, 81/05-исправка, 83/05-исправка, 64/07, 67/07, 116/08, 104/09, 99/14, 94/17, 95/18, 157/20 и 142/22), а у вези члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС”, бр. 62/06, 63/06, 115/06, 101/07, 99/10, 108/13, 99/14, 76/17, 95/18 и 14/22), (министар, директор), доноси

РЕШЕЊЕ
о накнади трошкова за долазак и
одлазак са рада

ОДОБРАВА СЕ исплата накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада државних службеника запослених у (назив државног органа), а све у складу са средствима обезбеђеним за ове намене, водећи рачуна о принципу економичности располагања финансијским средствима.

Исплата накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада извршиће се уплатом на рачун запосленог и то најкасније до десетог у месецу за претходни месец, сразмерно броју дана проведених на раду у висини накнаде исплаћене за месец децембар 2024. године.

Образложење

Законом о државним службеницима предвиђено је да права и дужности послодавца у име Републике Србије врши руководилац државног органа (у даљем тексту: руководилац), ако овим или посебним законом или другим прописом није друкчије одређено (члан 3. став 2), а да о правима и дужностима државног службеника одлучује руководилац решењем, ако тим или другим законом или другим прописом није друкчије одређено (члан 140. став 1).

Законом о платама државних службеника и намештеника, предвиђено је да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак с рада, за време које је провео на службеном путу у земљи или иностранству, за смештај и исхрану док ради и борави на терену и на накнаду трошкова који су изазвани привременим или трајним премештајем у друго место рада.

Имајући у виду наведено одлучено је као у диспозитиву решења.

РУКОВОЦИЛАЦ

МИШЉЕЊЕ
МИНИСТАРСТВА ЗА РАД, ЗАПОШЉАВАЊЕ, БОРАЧКА И СОЦИЈАЛНА ПИТАЊА

о праву на накнаду трошкова доласка и одласка са рада у вези са бесплатном услугом
превоза путника у интегрисаном тарифном систему
на територији Града Београда од 01. јануара 2025. године

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1) Закона о раду („Службени гласник РС”, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17 - УС, 113/17 и 95/18 - Аутентично тумачење) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, у складу са општим актом и уговором о раду, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Дакле, обавеза је послодавца да запосленом надокнади трошкове ради доласка и одласка са рада, а у висини цене карте у јавном саобраћају или да организује сопствени превоз запослених којим ће им омогућити долазак и одлазак са рада.

Не улазећи у начин на који ће запослени долазити и одлазити са рада, закон је дефинисао висину трошкова превоза коју послодавац мора да му надокнади и која је одређена према висини цене карте у јавном саобраћају. Наиме, закон полази од претпоставке да трошак за долазак и одлазак са рада увек постоји (осим када послодавац организује сопствени превоз), да због тога запослени треба да има право на накнаду овог трошка.

Свакако је у даљој разради за остварење овог права било неопходно да се општим актом (колективни уговор и правилник о раду) и уговором о раду даље уређује ова материја, а пракса је показала да се наведеним актима покрива и бројност ситуација које настају у одређеним случајевима које се не могу изричито подвести под прописану норму о висини овог трошка (нпр. када се рад одвија на местима на којима није организован јавни превоз) или када послодавац пристаје да надокнади трошкове и у већој висини од прописане (у одређеним случајевима послодавац договара кроз колективни уговор или уговор о раду или одређује у правилнику о раду да висину овог трошка одреди на друкчији начин нпр. према цени горива за одређену километражу или сл).

Законско мерило за одређивање висине накнаде на коју запослени има право, у случају бесплатног јавног превоза негирало би само право, иако се приликом утврђивања ове норме пошло од претпоставке да трошак увек постоји, осим у ситуацији када послодавац обезбеђује сопствени превоз. Дакле, запослени нису по аутоматизму изгубили право на накнаду трошкова превоза, већ је потребно решити питање начина и висине исплате ове накнаде.

Имајући у виду све наведено, мишљења смо да општим актом и уговором о раду може да се уреди мерило за накнаду трошкова доласка и одласка са рада руководећи се висином последње исплаћене накнаде по овом основу, пре новонастале ситуације везано за бесплатан превоз у Граду Београду.

Одредбом члана 80. став 2) Закона о државној управи („Службени гласник РС”, бр. 79/05, 101/07, 95/10, 99/14, 30/18 – др. закон, 47/18), прописано је да мишљења органа државне управе нису обавезујућа.